

நெஞ்சம் மறப்பதில்லை

என் நெஞ்சை விட்டு என்றென்றும் மறையா என் தாயின் நினைவுகளை இச் சந்தர்ப்பத்தில் அசை போட்டுப் பாக்கிறேன்.....

என் வாழ்வெனும் புத்தகத்தின் இனிக்கும் அத்தியாயங்களுள் ஒன்று, நான் பல்கலைக்கழக படிப்புக்காக வீட்டை விட்டு கொழும்புக்குப் போகும் வரையிலான என் முதல் இருபது வருட காலம் என்றால் மிகையில்லை. அப்பா, அம்மா தம்பிகள் என ஒரு close-knit family யாக, கவலைகள் பொறுப்புகள் எதுவுமின்றி சுதந்திரமாகத் திரிந்த அந்த நாட்கள் திரும்பவும் வாராதா என்றிருக்கிறது.

நாங்கள் வசித்த 84, Trinco Road வீட்டில் ஆரம்பித்த வாழ்க்கை தான் என் நினைவில் முதன் முதல் மங்கலாகத் தெரியும் ஞாபகம் . வாடகை வீடானாலும் எப்போதும் கலகலவென்றிருக்கும் அந்த வீட்டில் சனக் கூட்டத்துக்குக் குறைவிருக்காது. அந்தக் கால கட்டத்தில் தான் 1960ம் ஆண்டு நடந்த பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலில் அப்பா சுயேட்சை வேட்பாளராகப் போட்டியிட்டார். வீட்டுக்கு வருபவர்களையெல்லாம் உபசரித்து, அத்தனை பேருடைய தேவைகளையும் கவனிப்பதுடன் அப்பாவுடன் சேர்ந்து பல இடங்களுக்கு வாக்காளர்களைச் சந்திக்கப் போவதும் அம்மாவின் அன்றாடக் கடமைகளாகிப் போனது.

இந்த வீட்டில் இருந்த போது நாங்கள் மேற்கொண்ட எத்தனையோ பயண அனுபவங்கள் இன்றும் என் மனதில் பசுமையாக இருக்கின்றன. இந்தப் பயணங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரசுருதியாக இருந்தது அப்பாவின் EL 7727 இலக்கம் கொண்ட Ford Zephyr car தான். மாங்கேணிக்கு பாலப் பழமும், றாகத்திற்கு நுரைப்பழமும் பறிக்கப் போனது, யாழ்ப்பாணத்துக்கு கந்தப்புப் பெரியப்பா வீட்டுக்கு போனது, பேராதனையில் ஒப்பி வீட்டுக்குப் போனது, அளுத்துவரைக்கு சின்னப்பா வீட்டுக்குப் போனது எனச்சில குறிப்பிட்ட பயணங்களைத் தவிரவும், வழமையான வார இறுதியில் செல்லும் உன்னிச்சை வயல் பயணங்கள், கிறிஸ்துமஸ் விடுமுறைகளில் அம்மாவின் ஊரான முனைக்காட்டுப் பயணங்கள், கல்லடி வீடு கட்டத் தொடங்கிய போது மரம் வாங்குவதற்கென செல்லும் கல்குடாப் பயணங்கள், அங்கு லில்லி அக்கா வீட்டிலிருந்து குளிப்பதற்குச் செல்லும் பாசிக்குடாப் பயணங்கள், எல்லாம் நினைக்க நினைக்கத் தித்திக்கும் இனிய அனுபவங்கள். இந்தப் பயண அனுபவங்கள் எல்லாம் இனிதாக அமைந்ததில் அம்மாவின் பங்கு மிகப் பெரியது. அப்பா எங்கு போகத் திட்டமிட்டாலும் மறுப்புக் கூறாமல் முழு ஒத்துழைப்பு தருவதுடன் உணவு முதல் எல்லா ஆயத்தங்களும் செய்துவிடுவார். அத்துடன்

அம்மாவின்கலகலப்பானசுபாவம்எமதுபயணங்களையெல்லம்மகிழ்ச்சிகரமாகும்.

உண்மையில் நான் சிறுவயதில் அப்பா செல்லமாகத் தானிருந்தேன். ஏனெனில் அப்போதெல்லாம் தன் பிள்ளைகளைக் கண்டிப்பது அம்மா தான். அப்பாவுக்குக் கோபம் வந்தால் அவர் தரும் உச்ச பட்ச தண்டனை காதைப் பிடித்து திருகுவது தான். அம்மாவிடமிருந்தோ செய்யும் குழப்பங்களுக்கு அடியும் கிடைக்கும். அதனாலோ என்னவோ அம்மாவிடம் ஓட்டுதல் குறைவு. அந்த வயதில் குடும்ப நலனில் அம்மாவின்கு அங்கு அவ்வளவு பெரிதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் பாதுகாப்பான அந்தக் கூட்டிலிருந்து வெளியேறி வெளியுலகை மிதித்த பின்னர் தான் எங்கள் சந்தோஷமான நிம்மதியான சிக்கலற்ற அந்த வாழ்க்கையில் அம்மாவின்கு அங்கின் மகத்துவத்தை உணரக் கூடியதாயிருந்தது.

ஒரு குடும்பத்தில்தலைவர் எத்தனை நல்லவராக இருந்தாலும் வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினரை உபசரிப்பது இல்லத்தலைவியின் பொறுப்பாகிறது. எங்கள் வீடு எப்போதும் உறவினர்களாலும் நண்பர்களாலும் நிறைந்து கலகலவென இருந்ததற்கு காரணம் அம்மாவின்கு விருந்தோம்பும் பண்பு தான். அந்தப் பண்புக்கு உறுதுணையாக இருந்தது அவருடைய சமையல் திறமை. இது அவருக்கு தம்பிரம்மாவிடமிருந்து (அம்மம்மா) தான் வந்திருக்க வேண்டும். நான் பல்கலைக் கழக விடுமுறைகளில் வீட்டுக்கு வரும் வேளைகளில் அப்பா வாங்கிவரும் எனக்குப் பிடித்த மரக்கறி, மீன், மாமிச வகைகளை விதவிதமாக சமைத்துப் போடுவதில் இன்பம் கண்டார்.

என் அப்பா-அம்மாவுக்கிடையில் நிலவிய அழகான உறவை எடுத்துச் சொல்ல வார்த்தைகளே கிடைக்காது. அவர்கள் இருவரும் என்றும் சண்டையிடலோ வாக்குவாதப் பட்டோ நான் அறியேன். வேறு எத்தனையோ பேர்களது குடும்பப் பிரச்சினைகளை இரண்டு பேருமாகத் தீர்த்து வைத்ததைத் தான் நானறிவேன். 'ஒவ்வோர் ஆணின் வெற்றிக்குப் பின்னாலும் ஒரு பெண் இருப்பான்' என்பதை நிரூபிக்கும் வண்ணம் அமைந்திருந்தது அம்மாவின்கு வாழ்க்கை. அப்பாவின்கு ஒவ்வொரு முயற்சிக்கும் முழு மூச்சாகத் தோள் கொடுத்து அவருடைய சமூகப் பணிகள் அனைத்திற்கும் உறுதுணையாக இருந்ததை எல்லோரும் அறிவார்கள். மக்கள் வங்கி, கூட்டுறவு வங்கி, பல நோக்கு கூட்டுறவுச் சங்கம் என பல நிறுவனங்களில் அப்பா முக்கிய பதவி வகித்ததற்கு முக்கிய காரணமே அம்மா வீட்டைப் பற்றிய கவலைகளிலிருந்து அவருக்கு விடுதலை கொடுத்தது தான்.

சிறுவயது முதலே அம்மாவிடம் நான் கண்டு அதிசயித்த பழக்கம் அவர் தன் நேரத்தை செலவழிக்கும் விதம். சிறிது நேரத்தையும் கூட வீணாக்காது காலை எழுந்த நேரம் முதல் இரவு தூங்கப் போவது வரை ஏதாவது செய்து கொண்டேயிருப்பார். வீட்டு முற்றம் பெருக்குவது முதல் இரவில் தினக் குறிப்பு,

கணக்குவழக்கு எழுதுவது வரை எந்த வேலையையும் தள்ளிப் போடவே மாட்டார்.இத்தனைக்கும் நடுவில் தனக்குப் பிடித்த தையல் வேலையையும் செய்வார்; கல்கி மற்றும் வாரப் பத்திரிகைகளையும் படிப்பார்.

அப்பாவின் மறைவு யாருமே எதிர்பாராத ஒன்று. இதனால் அம்மா எந்தளவு பாதிக்கப் பட்டாரென்பது அவரை அறிந்த எல்லோருக்குமே தெரியும். அப்பாவின் இழப்பு தன் மக்களைப் பாதிக்கக் கூடாது என்று கொண்ட வைராக்கியத்தினால் அந்தப் பெரிய இழப்பைத் தாங்கிக் கொண்டு எங்கள் ஐவரையும் பாதுகாத்து வளர்த்தது நாங்கள் முற்பிறவியில் செய்த புண்ணியமே. அப்பா மீது அவர் வைத்திருந்த அன்பு, பிரேமை, பக்தி எல்லாம் அவரின் ஒவ்வொரு செயலிலும் தெரிந்தது. அப்பாவின் உருவப் படத்துக்கு தினமும் மாலை கட்டிப் போடுவது, அவருக்குப் பிடித்த வேளாண்மைச் செய்கையை உன்னிச்சையில் தொடர்ந்து செய்தது, அவர் ஆசைப் படியே குஞ்சுத் தம்பியை பல தடைகள், ஏமாற்றங்கள், பணக் கஷ்டங்களையெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டு இங்கிலாந்துக்குப் படிக்க அனுப்பியது என பெரிய பட்டியலே இடலாம். தன்னுடைய நிர்வாகத் திறமையினாலும் சிக்கனத்தினாலும் எங்களுக்கு குறையே தெரியாமல் வளர்த்த இரும்பப் பெண்மணியான அம்மாவைத் தாயாக அடைந்ததற்கு இன்று பெருமைப் படுகிறேன். இந்தக் கால கட்டத்தில் தான் அம்மாவின் வைராக்கியம், தன்னம்பிக்கை, விடாமுயற்சி போன்ற எல்லாக்குணங்களையும் கண்கூடாகக் கண்டு அதன் பலன்களை அனுபவித்தேன்.

அப்பா வாழ்ந்த காலத்தில் எப்படி எங்கள் வீடு உறவினர்களாலும் நண்பர்களாலும் நிறைந்திருக்குமோ அப்பாவின் மறைவுக்குப் பின்னரும் அந்த நிலையில் ஒரு மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. என் பல்கலைக் கழக நண்பர்கள் யாருக்கும் மட்டக்களப்புக்கு வேலை மாற்றம் கிடைத்து வந்தால், அவர்கள் ஊரை விட்டுப் போகும் வரையில் தன் வீட்டிலேயே தங்க வைத்து தன் மக்களைப் போலக் கவனித்துக் கொள்வார். இந்த வீட்டில் தான் தனியாக ஒருவேளை சாப்பிட்ட நாட்களை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம் என்று அம்மா சொல்வதுண்டு.

நான் ஒரு சாப்பாட்டுப் பிரியன் என்பது என்னை அறிந்த எல்லோருக்குமே தெரிந்த விஷயம். அம்மாவின் சமையலில் எனக்குப் பிடித்த பதார்த்தங்கள் எண்ணிலடங்கா. காலையில் எழுந்ததும் என்னை எழுப்பித் தரும் பால் கோப்பியில் தொடங்கி கெழுத்தி மீன் கடையல், இறைச்சிப் பால் பொரியல், வட்டுக் கத்தரி வதக்கல், தும்பங்காய் வெள்ளைக் கறி, இறால் கருவாடு சேர்த்த வெந்தயக்குழம்பு, பீர்க்கங்காய் கடையல் என எல்லாவற்றையும் செய்து தந்து என் நாக்கை அவற்றுக்கு அடிமையாக்கி விடுவார். இப்போது நினைத்தால் அம்மாவின் சமையல் தான் நான் சாப்பாட்டுப் பிரியனாகக் காரணமோ என்று தோன்றுகிறது. அம்மாவின் முந்திரிப் பலகாரம் எங்கள் உறவினர்கள் மத்தியில் பிரபல்யம் பெற்றது.

எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்ட எவருமே அம்மாவின் கைப்பக்குவத்தை பாராட்டாமல் சென்றதில்லை.

எனது காதல் திருமணத்துக்கு முதலில் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தாலும் பின்னர் தானே முன்னின்று எங்கள் கல்யாணத்தை தடபுலாக நடத்தி வைத்ததை நினைவு கூரும் போது என் கண் பனிக்கிறது. எங்கள் முதல் குழந்தை கற்பகம் பிறந்த போது ஸாம்பியாவுக்கு வந்து ஆறு மாதம் தங்கியிருந்து தாயையும் சேயையும் மட்டுமல்ல என்னையும் கவனித்துக் கொண்டது இன்று என் நெஞ்சில் நிழலாடுகிறது. குழந்தை இரவு வேளைகளில் அழும் போது கண் விழிக்கும் கஷ்டம், மற்ற தனிக் குடித்தன கணவன்களுக்கு ஏற்படுவது போல அம்மாவின் தயவால் எனக்கு ஏற்படவில்லை.

நாங்கள் தென்னாபிரிக்காவுக்கு இடம் பெயர்ந்த பின்னரும் இரண்டு தடவை வந்திருந்து எங்களுடன் மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாகத் தங்கியிருந்து கழித்த நாட்கள் மிக இனிமையானவை. தனது முதல் பேத்தியின் வயதுக்கு வந்த சடங்கிற்கு தனக்கு வர முடிந்ததை தனக்குக் கிடைத்த அதிர்ஷ்டமாகக் கருதினார். அது மட்டுமன்றி கற்பகத்தின் பரத நாட்டிய அரங்கேற்றத்தையும் பார்க்க முடிந்தது அவருக்கு கூடுதல் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. கற்பகத்தின் பூப்பு நீராட்டு விழா விருந்தின் போது என் வீட்டுத் தோட்டத்தில் விளைந்த சின்ன வெங்காயத்தில் பத்து கிலோவுக்கும் மேலாக தோலுரித்து தன் கைப்பட வெந்தயக் குழம்பு சமைத்து பரிமாறியதையும், அதை விருந்துக்கு வந்தவர்கள் பாரட்டியதையும் மறக்க முடியாது.

தன் ஆபிரிக்க விஜயத்தின் போது தன்னை விருந்துக்கு அழைத்த, தனக்குப் பரிசுகள் தந்த என் நண்பர்கள் அனைவரையும் நினைவு கூர்ந்து தனது நாட்குறிப்பில் எழுதியிருந்ததை அவரது மறைவிற்குப் பின்னர் படித்த போது அவருக்கிருந்த நன்றியுணர்ச்சி புலப்பட்டது.

அம்மாவுக்கு புது இடங்களுக்கு சுற்றுலா செல்வது மிகவும் பிடித்தமான விஷயம். இங்கு வந்து தங்கியிருந்த போது நாங்கள் கூப்பிட்ட இடங்களுக்கெல்லாம் சந்தோஷமாக வந்து நன்றாக அனுபவித்து மகிழ்ந்தார். அவருடைய மக்கள் எல்லோரும் வெவ்வேறு நாடுகளில் வசிக்க வேண்டியிருந்ததுவும் அவருடைய ஆசைக்கு ஏதுவாக அமைந்தது. ஸாம்பியா, சிங்கப்பூர், தென்னாபிரிக்கா, இங்கிலாந்து எனப் பல நாடுகளுக்கும் பயணம் செய்து பேரப் பிள்ளைகளுடன் அவரால் சந்தோஷத்தை அனுபவிக்க முடிந்ததற்காக நான் இன்று கடவுளுக்கு நன்றி கூறுகிறேன்.

அம்மாவின் இறுதி நாட்கள் நிம்மதியாகாவும் மனநிறைவுடனும் இருந்ததை எவரும் மறுக்க முடியாது. தான் பெற்ற மக்கள் ஐவரும் குடும்ப வாழ்வில் சந்தோஷமாக

இருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் அவரை கிருப்தியுடன் வாழவைத்தது. இதில் அவருடைய மருமக்களுக்கும் பெரும் பங்குண்டு என்பதனால் மூத்த மகன் என்ற முறையில் எங்கள் குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப் பட்ட அம்மாவின் மருமக்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவிக்க வேண்டியது என் கடமையாகிறது. அம்மாவின் மகிழ்ச்சிக்கு உச்ச கட்டமாக நடந்த சம்பவம் 2005ம் ஆண்டில் நாங்கள் ஐவரும் 30 வருஷங்களுக்குப் பிறகு சேர்ந்த ஒன்று கூடல்.

இறுதியில், தான் இஷ்டப் பட்டது போல் பிறருக்குப் பாரமாக இருக்காமல், தானும் கஷ்டப்படாமல் அப்பாவிடம் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார். தான் காதலித்த, ஆராதித்த, வணங்கிய கணவனை இழந்து 33 ஆண்டுகள் இவ்வுலகத்தில் பல வேதனைகளையும் துயரங்களையும் கஷ்டங்களையும் ஏமாற்றங்களையும் தாங்கிக் கொண்டு அம்மா உயிர் வாழ்ந்ததெல்லாம் எங்கள் ஐவருக்காகவுமே. இதை நாங்கள் எல்லோரும் உணர்ந்து அவரை தாயாக அடைந்ததற்காகப் பெருமைப் படுகிறோம்.

பிரிய மகன்

South Africa

சாந்திக்குமார்

என்னுயிர் அம்மா

என் உயிரும் உடலும் ஈந்த என் அம்மா எங்களை வரையும் உருவாக்கிய துமல்லாமல், வளர்த்து கல்வியூட்டி இம்மண்ணில் மனிதர்களாய் ஆளாக்கியதும் எங்கள் அம்மாதான்.

எங்கள் அப்பா எங்களுக்கு அறிவை அறிய கற்றுக் கெடுத்தார், அகங்காரம் காட்டாத பண்பைப் பழக்கினார், அதிகாரம் இல்லா நட்பை நாங்கள் உணரவைத்தார். காலன் அவரை காலம் பாராது கள வாடி சென்றதால் கறைபடியாமல், கற்றோரும் மற்றோரும் போற்ற, கலையாத இளமையுடன் கதையாகிப் போனார்.

அதன்பின் அம்மாவின் கண்களில் நிண்ட காலம் அடக்கமுடியாத கண்ணீரைத்தான் கண்டேன். அம்மா அந்தக் கண்ணீரில் கரைந்து கதியற்று போய்விட்டால் என்ன செய்வதென்று நான் எண்ணியதுண்டு. தன்னம்பிக்கை, தளராத முயற்சி, எல்லாவற்றிலும் மேலாக எங்கள் ஐந்து பேரிலும் கொண்ட தனியாத

தாய்ப்பாசமும்தான் எங்கள் அம்மாவை தன் பிள்ளைகளை அணைத்துக்கொண்டு தன் பயணத்தை தொடர வைத்தது.

எங்களுக்குத்தான் தெரியும் எங்கள் அம்மா எப்படி எல்லாப் பொறுப்புகளையும் தானே சுமந்து கொண்டு எங்கள் படிப்பிற்காக, எங்கள் நல்வாழ்விற்காக எல்லாக் கஷ்டங்களையும் தாங்கிக் கொண்டு எங்கள் கண்களில் கண்ணீரை வரவிடாமல் வளர்த்து ஆளாக்கி விட்டா என்று.

பிள்ளைகள் ஐவரும் ஆண்கள் என்பதால் பிரியமுடன் அணைத்து தாலாட்ட ஒரு மகள் இல்லை என்ற குறை எப்போதும் அம்மாவுடன் கூடவே இருந்தது, இதை அம்மாவைச் சந்தித்த ஒவ்வொரு பெண்பிள்ளையும் அறியக்கூடியதாய் இருந்தது. தன் உள் மனதில் ஊறிக்கிடந்த எண்ணங்களை, நினைவுகளை பகிர்த்துகொள்ள அம்மாவின் இறுதி நாட்களில் அருகில் இருக்குமுடியாது போனது என் துர்ப்பாக்கியமே. காலங்கள் மாறாமல், கலையாத குடும்பமாய் கல்லடியில் வசித்திருந்தோம் என்றால் நிச்சயம் நீண்டதோர் கதையை எல்லோருடனும் பகிர்த்திருப்போம் ஏனென்றால் எங்கள் அம்மாவின் மகத்தான வாழ்வில் கடந்த அத்தனை நிகழ்வுகளையும் தன் மனதில் அடக்கி அடைத்து தன்னுடனே எடுத்துச் சென்றுவிட்டா.

எங்கள் அம்மாவும் எல்லாருடைய அம்மாவைப் போன்றே குற்றம் குறையுள்ள ஒரு அன்பான தாய்தான். தன் மைந்தர்கள் ஐவருக்கும் படிப்புடன் பண்புகளையும் கற்கவைத்தார். மயில்க்குலத்துரிமை என்று கம்பநாட்டார் தன் காவியத்தில் சொல்லியதுபோல் எங்கள் ஐவரையும், மூத்தோனை மதித்து மரியாதை செய்து வாழப் பண்ணினார். மற்றோரை மதிக்கவும், உற்றாரை உபசரிக்கவும், வாழ்வில் துணைநின்றோரை துயிலிலும்கூட மறவாதிருக்கவும் வேண்டும் என்று எங்களைவர் இதயத்திலும் அன்பெனும் மைகொண்டு ஆளமாக அம்மா எழுதியது இன்னும் அழியாமல்தான் இருக்கின்றது.

எங்கள் நண்பர்கள் மட்டுமல்ல, தான் வாழ்வில் சந்தித்த எல்லோரையுமே அம்மா, உரிமையுடன் கண்டித்து உணவுடன் அன்பையும் ஊட்டியதால்தான் இவர்கள் எல்லோருமே ஏதோ ஒரு வகையில் இறுதிவரை அம்மாவுடன் தொடர்பாய் இருந்ததை காணமுடிந்தது.

பின் நாட்களில் பிள்ளைகளுடன் சென்று வாழப்பிடித்தாலும், எங்கள் அப்பா தனக்காக கல்லடியில் கட்டிய வீட்டிலே தன் கடைசிக் காலம் கழிய வேண்டும், தான் பிறருக்கோ தன் பிள்ளைகளுக்கோ பாரமாய் போகுமுன் வரும் சாவுதான் வேண்டும் என்று வேண்டிப்பெற்று எங்களை யெல்லாம் ஏங்கவைத்து சென்றுவிட்டா.

அம்மா, நீங்கள் எனக்கு கற்றுத்தந்தவற்றில் ஒரு சிலவற்றையேனும் என் பிள்ளைகளில் படியவைத்தால் உங்கள் மகனாய்ப் பிறந்த பயனையடைந்ததாய் மகிழ்வேன்.

அம்மா, உங்கள் தூய நினைவுகளில் என் தீய பழக்கங்களை அழித்து நீங்கள் விரும்பிய மகன்களில் ஒருவராய் இறுதிவரை நான் வாழ என் இதயத்தில் உங்களை இருத்தி இறைவனிடம் மன்றாடுகிறேன்.

அம்மா, காலன் என்னை நேரம் பார்த்து தேடிவரும்போது நிம்மதியுடன் வருவேன் ஏன் என்றால் எனக்குத் தெரியும் என் அம்மா, நான் வீடு வரும் போதெல்லாம் எனக்காக காத்திருந்தது போல் அங்கேயும் காத்திருப்பா என்று.

Australia

அன்பு மகன்
குஞ்சித்தம்பி (ரவிவர்தமன்)

என் அம்மா

தாயின் அன்புக்கு நிகர் எதுவுமில்லை என்பதை நாம் பலர் மூலமாக, பல வழிகளிலும் கேட்டாலும் அதனை அனுபவம் மூலமாக அறியும் போதுதான் அதனை வார்த்தைகளில் அடக்கிவிட முடியாது என்பதனை உணர்கிறோம். தாயின் பாசத்தை சிறு வயதில் உணரும் பக்குவம் இல்லாவிட்டாலும் பிற்காலத்தில் தான் அதன் மகத்துவம் உணரப்படுகிறது.

நான் அம்மாவை மூன்று நிலைகளில் பார்த்தேன்- அப்பாவுடன் சந்தோஷமாகக் கழித்த காலம், அப்பாவின் மறைவக்குப் பின்னர் எங்களைத் தாயாகவும் தந்தையாகவும் இருந்து வளர்த்த காலம், தன் கடமைகள் எல்லாம் முடிந்த திருப்தியில் பிள்ளைகள், பேரப் பிள்ளைகளோடு கழித்த ஓய்வு காலம் என்ற மூன்று நிலைகளையும் இன்று என் கண்ணாட்டத்தில் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.....!

அப்பாவுடன் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் அம்மாவை கண்டிப்பானவராகவும், அப்பாவை அன்பு செலுத்துபவராகவும் பார்த்தேன் என்பதே உண்மை. சிறுவயதில் அப்பா எங்களை அடித்ததோ திட்டியதோ கிடையாது. அந்நாட்களில் நாங்கள்

செய்த குறும்புகளுக்கு (குறிப்பாக நானும் கோபியும்) அம்மாவிடம் வாங்கிய அடிகளை இப்போதும் நினைத்துப் பாப்பேன். ஆனாலும் எங்கள் எல்லோருடைய தேவைகளையும் குறையில்லாமல் கவனித்தார். எங்கள் ஐவரையும் அப்பாவின் உதவியுடன் எப்படி கருத்தாக வளர்த்தார் என்று இப்போது தான் புரிகிறது

1974ல் ஏற்பட்ட அப்பாவின் திடீர் மரணம் அம்மாவைப் பாதித்த விதத்தைச் சொல்ல வார்த்தைகளை கிடையாது. பின்னர் எத்தனையோ வருட காலங்கள் அப்பாவை நினைத்து அழுததை நேரில் கண்ட போது தான் அப்பா மீது அவர் கொண்டிருந்த நேசம் புரிந்தது. அப்பாவின் பிரிவினால் ஏற்பட்ட பாதிப்பின் பிரதிபலிப்பு இறக்கும் வரை அவரிடம் இருந்தது. இப்படி வாழ்ந்த அந்நியோன்ய தம்பதிகளுக்கு மகனாகப் பிறந்தது என் பாக்கியமே!

நாங்கள் எல்லோரும் பாடசாலை செல்லும் பருவத்திலேயே அப்பாவை இழந்தோம். அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள அம்மாவுக்கு பல ஆண்டுகள் எடுத்தாலும் எங்கள் வளர்ச்சியில் அக்கறையுடன் ஈடுபட்டு எங்கள் முன்னேற்றத்துக்காக அவர் பட்ட கஷ்டங்கள் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. விடியற் காலையில் பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்து உன்னிச்சை வயல் சென்று அப்பாவின் வேலைகளைத் தொடர்ந்தார். எங்கள் நல்வாழ்வுக்காக அவர் செய்த தியாகங்களை பட்டியலிட முடியாது.

தாய் அன்பு எத்துணை ஆழமானது என்பதை, நான் மலேரியாக் காய்ச்சலினால் மட்டக்களப்பு பெரியாஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்த போது தான் முழுமையாக உணர்ந்தேன்.

எங்கள் ஐந்துபேரின் நண்பர்கள் எம் வீட்டுக்கு எந்த நேரம் வந்தாலும் அவர்களை உபசரித்து, உணவளிக்கத் தவறியதில்லை. அவர்களும் அவரை அம்மாவென அழைத்து அன்போடு பழகிய உறவு அவருடைய இறப்பு வரை நீடித்தது அவரது விருந்தோம்பும் பண்புக்கு ஒரு சாட்சி.

இறுதிக் காலகட்டத்தில், தான் ஈன்ற புத்திரர் ஐவருக்கும் சந்தோஷமாகத் திருமணம் முடித்து மணநிறைவுடன் மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகளுடன் நிம்மதியாக வாழ வைத்ததற்கு இன்று நான் கடவுளுக்கு நன்றி நவில்கிறேன். மற்ற சகோதரர்கள எல்லாம் வெளி நாடுகளில் வசிக்க நேர்ந்ததால், எனக்கு மட்டுமே பக்கத்தில் இருந்து அவரைக் கவனித்துக் கொள்ளும் பாக்கியம் கிடைத்தது.

ஓரே வீட்டில் இருந்தாலும், வேலைப்பளு காரணமாக சில நாட்களில் அவரது அறைக்குச் சென்று எட்டிப் பார்க்க முடியாமல் போய்விடும். அவ்வேளைகளில்

அவரே வந்து பார்த்து விசாரித்து விட்டுப் போவார். காலை வேளைகளில் walking stick ன் உதவியுடன் வளவு முழுவதும் மெதுவாகச் சுற்றி வருவதில் சந்தோஷம் கண்டார். வெளிநாட்டிலுள்ள என் மற்ற சகோதரங்களுக்கு அனுப்புவதற்கென செய்யும் பலகாரங்களில் எனக்குரிய பங்கு நானில்லாவிட்டாலும் என் மேசைமீது இருக்கும்.

என் அலுவலகமாக அவர் வாழ்ந்த வீடு இருந்ததால், தன் வாழ்க்கைக்குப் பிறகு அந்த வீடு கலகலப்பில்லாமல் பாழடைந்துவிடும் என்ற கவலை தனக்கு இனி இல்லை எனத் தன் கடைசிக் காலங்களில் அடிக்கடி கூறுவார். அலுவலகத்தில் உள்ள அனைவருடனும் அன்பாகப் பழகியதால், அவர்களும் அவரை 'அம்மா, அம்மா' எனப் பாசத்துடன் பழகி தங்கள் சுகதுக்கங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். அவருக்கு உடல் நலக் குறைவு ஏற்பட்ட காலங்களில் எல்லோரும் கூடிவந்து ஒத்தாசை புரிவார்கள். இதனால் வயோதிபக் காலங்களில் பலருக்கும் ஏற்படும் தனிமை என்ற கொடுமை அவருக்கு இல்லாதிருந்தது, அவரது பூர்வபுண்ணிய பலன் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

அம்மாவைப் பற்றிநான் யோசிக்கும் போது என் நெஞ்சில் நிழலாடுவது நிழல் தரும் ஆல மரம் தான். அவர் வாழ்க்கை முறை அப்படித்தான் அமைந்தது. அவர் மற்றவரிடத்து உதவி பெற்றதை விட, பிறருக்கு அவர் செய்த உதவிகள் அதிகம். உறவினர், நண்பர்கள் என்று எங்கள் வீடு பலருக்குப் புகலிடமாக இருந்ததென்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. அதற்கு மூலகாரணம் அம்மாவின் அன்பான கவனிப்புத்தானன்றி வேறில்லை

நோயுற்ற காலங்களில் வைத்திய சாலையில் தங்கிச் சிகிச்சை பெறுவது அம்மாவுக்குப் பிடிக்காத விஷயம். பெரும்பாலான சமயங்களில் வீட்டில் வைத்துக் கவனித்தாலும் சில வேளைகளில் தனியார் வைத்தியசாலையில் வைத்திருக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டதுண்டு. இம்முறை அநேக முதியோரைக் காவு கொண்ட சிக்கன்குனியா அம்மாவை இரண்டாம் தடவையாகத் தாக்கிய போது அவரை வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்க நேர்ந்தது. காரில் போகும் போது மிகவும் சோர்வாகக் காணப்பட்டார். வார்டில் அனுமதித்து கட்டிலில் படுக்க வைத்த பின் என் கையை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார். என் உள்ளூணர்வு எதையோ உணர்த்தியதன் காரணமாக வழக்கத்தை விட இம்முறை எல்லா வேலைகளையும் ஒதுக்கி விட்டு கூடுதலான நேரத்தை அவருடன் செலவிட்டேன்.

வேலை விஷயமாக கண்டி செல்ல வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தையும் நிறுத்திவிட்டு அவருகில் இருந்தேன். ஆயினும் அதுவரை சுய நினைவுடன் நன்றாகத்தான் இருந்தார். தோடம்பழம் வாங்கி வரும்படியும், கிறேப்ஸ் காப்பிடலமா என்றும் கேட்டார். என்னை அலுவலகத்துக்குப் போய் மாலை வரும்படி கூறினார்.

ஆனால் எதிர்பாராத விதமாக மூச்சுத் திணறல் ஏற்பட்டு மட்டக்களப்பு பெரியாஸ்பத்திரிக்கு மாற்றவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. என் மடியில் படுக்க வைத்துக் கொண்டு போகும் வழியில் 'ஏன் என்னைக் கொண்டு போகிறீர்கள்? எனக்கு என்ன வருத்தம்?' என்று கேட்டு என் கையைப் பிடித்தார்.

பெரியாஸ்பத்திரியில் நானும் இந்துமதியும் அவரின் இரு பக்கமுமிருந்து அவரைப் பார்த்துக் கொண்டோம். நேரம் செல்லச் செல்ல அவர் வேதனை அதிகரித்தது; நினைவு தடுமாறத் தொடங்கியது. அவர் படும் வேதனையைப் பார்க்க இயலாமல் நான் வெளியே வந்து விட்டேன். இந்துமதி தான் அருகில் இருந்தார். அம்மாவின் இறுதி மூச்சு பிரியும் நேரத்தில் நாங்கள் அனுபவித்த வேதனைகளை எங்கள் இருவரினதும் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாது.

படுக்கையில் விழுந்து அழுந்தாமல் தன் உயிர் பிரிய வேண்டும் என்ற அவருடைய ஆசை நிறைவேற இறைவன் கருணை காட்டினலும் இன்னும் கொஞ்ச காலம் அவர் எங்களுடன் இருந்திருக்கலாமே என்ற ஆசை நிராசையாகப் போய் விட்டது.

தான் பெற்ற செல்வங்களுக்கு நல் வாழ்க்கையை அமைத்துத் தந்து, தான் நினைத்ததை சாதித்த அம்மாவாக, மருமக்களுக்கு நல்ல மாமியாராக, பேரன் பேத்திகளுக்கு நல்ல பாட்டியாக உடன் பிறப்புகளுக்கு நல்ல சகோதரியாக வாழ்ந்து தன் கடமைகளை முடித்து மீளாத்துயில் கெண்ட என் அன்புத் தாயின் ஆத்மா சாந்தியடையட்டும்.

ஆசை மகன்

கல்லடி

யோகேஸ்வரன் (சின்னவன்)

எங்கள் அம்மா

முற்பிறவியில் நாம் செய்த புண்ணியங்கள் , அவற்றுடன் நம் பெற்றோர்கள் நமக்காகச் சேர்த்த புண்ணியங்களால் தான் இப்பிறவியில் நாம் மனிதர்களாக அவதரித்து சிலருக்குப் பாரமாகவும் பலருக்கு உதவிக்கரம் நீட்டுபவர்களாகவும் வாழ்ந்து வருகிறோம். மனிதனாகப் பிறந்து விட்டால் உறவுகள் என்ற வலையும் எம்மைச் சுற்றிவிடுகின்றது. கருவறை முதல் கல்லறை வரையான நமது பயணத்தில் சில உறவுகள் பிறப்பாலும், பல உறவுகள் நமது விருப்பினாலும் எம்மை மற்ற மனிதருடன் பின்னிப் பிணைக்கின்றன. பல உறவுகள் நிரந்தரமாக இருப்பதில்லை. அவை இடை வழியே மறக்கப்படுகின்றன, முறிக்கப்படுகின்றன. அவை காலத்தின் நியதி. மற்றைய உறவுகள் நீடித்து நிலைத்தாலும் உறவுக்குரியவர்கள் எம்மை விட்டுப் பிரிந்தவுடன் உறவுகளும் காலப்போக்கில் மறக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

ஆனால் தாய் என்ற உறவு என்றும் மறக்கப்படுவதில்லை. அதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தாலும் முக்கியமானது நாம் எல்லா நிலைகளிலும் ‘அம்மா’ என்று அழைப்பதுதான். அந்த வார்த்தையை விடுத்து நாம் என்றுமே தமிழ் உரைக்க முடியாது.

எனது வாழ்க்கைப் பயணத்தில் தந்தையின் உறவை நிறைவாகப் பெறக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. இன்னும் சிறிது காலம் அப்பாவின உறவைப் பெறும் பாக்கியம் பெற்றிருந்தால் என் வாழ்க்கைப் பயணம் வேறு மாதிரி இருந்திருக்கலாம். ஆனால் எனக்குத் தந்தையாகவும் தாயாகவும் இருந்தது என் அம்மா ஒருவர்தான். நான் பல ஆண்டுகள் அம்மாவுடன் தனித்து அந்த அழகிய வீட்டில் வாழ்ந்து இருக்கின்றேன். அந்த காலங்களில் பட்ட எத்தனையோ இன்னல்களுக்கு மத்தியிலும், அம்மா தன் கடமையைத் தவிர வேறு எதையும் அம்மா நினைத்ததில்லை.

சில உறவுகள் எழுத்துருப் பெறுவதால் பெருமை பெறுகின்றன. ஒரு சில உறவுகள் உறவுக்குரியவர்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமாகின்றன. அவ்வுறவுகள் தனித்துவமானவை, புனிதமானவை, பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவை. அவற்றிற்கு எழுத்து வடிவம் என்பதே கிடையாது. அந்தக் கண்ணோட்டத்துடன் தான் எனக்கும் என்னைப் பெற்றெடுத்து , என்னை மனிதனாக்கிய தாய்க்கும் உள்ள உறவை என்னால் பார்க்க முடிகிறது.

U.K

இனிய மகன்
சுரேந்திரன்

இனிமையான, மறையாத, மறக்காத நினைவுகள்

அன்புத் தந்தையின் மீளாத்துயில் தந்த அகலாத் துயரத்திலும் எம்மை
அரவணைத்து, தாயும் தந்தையுமாகித் தரணியே ல்லாம் போற்றும் வண்ணம்
எம்மைத் தர முயற்றி, நல்தாரமும், நல்வாழ்வும் அமைந்திட தன் வாழ்வை
அர்ப்பணித்த எங்கள் அன்னைக்கு இந்நினைவுகள் சமர்ப்பணம்!

அம்மா, என் கடந்த 44 வருட கால வாழ்க்கையில் உங்கள் பங்கினை அசை
போட்டுப் பார்க்கிறேன். எத்தனையெத்தனை இனிய, மறையாத, மறக்காத
நினைவுகள்!

சிறுவயதில் அன்பான குடும்பமாக அப்பாவின் அன்பு, அம்மாவின் அரவணைப்பு,
அண்ணாமாரின் கவனிப்பு என சுமையின்றி சதந்திரமாகச் சுற்றித் திரிந்த நாட்கள்;
அப்பாவுடனும் உங்களுடனும் பாடசாலைக்கு காரில் சென்று வந்த காலங்கள்;
விடுமுறை தினங்களில் உன்னிச்சை வயல், முனைக்காடு, தாத்தாமலை என
ஆனந்தமாக சென்ற சுற்றுலாக்கள்; இன்னும் எத்தனையோ நிகழ்வுகள் இன்றும்
மனதில் நினைத்தாலே இனிக்கிறது.

தினந்தினம் நம் வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினர், உறவினர், அப்பாவின் வழக்காளிகள்
என எவர் வந்தாலும் உங்கள் இன்முக வரவேற்பும், உபசரிப்பும், விருந்தோம்பலும்
எனக்கு இளமையிலேயே எல்லோரிடமும் அன்புடன் பழகும் பாடத்தைக் கற்றுக்
கொடுத்தது.

அப்பாவுக்கும் உங்களுக்கும் இடையிலிருந்த அன்பு, பாசப் பிணைப்பு, மதிப்பு,
மரியாதை என்றுமே எனக்கு அதிசயமான அனுபவம் தான். நீங்களிருவரும்
என்றும் வாக்குவாதப் பட்டதையோ உரத்த குரலில் பேசியதையோ நாங்கள்
கண்டதில்லை. பின்வந்த நாட்களில் நான் அந்த இரகசியத்தைக் கேட்ட போது
உங்களின் கனிவான சிரிப்பும், கூடவே அப்பாவின் நினைவால் கண்கலங்கியதும்,
இன்றும் என் மனதில் ஈரமாக இருக்கிறது.

எம் வீட்டு வெண்மணல் தான் எமது சிறுவயது பள்ளிக்கூடம், விளையாட்டு
மைதானம், குடும் ஒன்று கூடல், அரட்டை அரங்கம், இன்னும் பல...., ஆனால்
அதே இடம் பலரது குடும்ப வழக்குகளை நீங்களும் அப்பாவுமாக தீர்க்க
உதவியதை மறக்க முடியுமா? தினமும் தேங்காய் திருடிய கள்வனை அப்பா
பிடித்த போது, நீங்கள் உணவு கொடுத்து, பணமும் கொடுத்து அறிவுரையும் கூறி
அனுப்பியதும், பறங்கி ஓடாவிப் பையன் நல்லார் மகனை அடித்து வெட்டிவிட்டு

ஓடிவந்து நம் வீட்டில் ஓளிய, துரத்தி வந்தவர்கள் வீட்டைச் சுற்றி வந்து அவனை வெளியில் அனுப்பும்படி ஆவேசத்துடன் கோஷமிட, பொறுமையுடன் அவர்களோடு பேசி சமாதானப் படுத்தியதும் அயலவர்களுடனான அக்கறை, சமுதாயத்தில் உங்கள் ஈடுபாடு எனப் பலவற்றையும் எனக்கு உணர்த்தியது. சமுதாயத்தில் உங்கள் கௌரவமும், சுற்றியுள்ளோர் உங்களிருவர் மீதும் கொண்டிருந்த மதிப்பும் என்றுமே என்னைப் பிரமிக்க வைத்த விஷயங்கள் .

அம்மா, இறுதிக் காலம் வரை நான் தவறாது பைபிள் படித்து ஜெபிக்கும் பழக்கம், மஞ்சந்தொடுவாய் மெதடிஸ்த ஆலயப் போதகர், உங்கள் தோழி அமரர் மகேஸ் அன்ரி போன்றோர் வீட்டுக்கு வரும் வேளைகளில் சேர்ந்து ஜெபிக்கும் வழக்கம் உங்கள் ஆழமான உறுதியான மெதடிஸ்த சமயப் பற்றினை எனக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது. நான் பாடசாலையில் வேதசமயம் படித்த போதும் உங்களுடன் சேர்ந்து பிரார்த்திக்கும் படி நீங்கள் என்றும் என்னை வற்புறுத்தியதில்லை. எந்தக் கடவுளானாலும் உண்மையும், பயபக்தியும், நம்பிக்கையும் வேண்டும் என்ற உங்கள் போதனை என்றும் என் மனதில் போதிமரமாக நிற்கும்.

இளமையில் அப்பாவின் மறைவு எல்லோருக்குமே ஒரு பேரதிர்ச்சி. அச்சமயம், அதன்பின்பு நீங்கள் பட்ட வேதனைகளை, அடைந்த துயரங்களை, அனுபவித்த கஷ்டங்களை எல்லாம் நினைத்தால் இன்றும் என் கண்களில் நீர் துளிர்க்கிறது. எத்தனை காலங்கள் தனிமையில் அவரை நினைத்துக் கண்ணீர் விட்டிருப்பீர்கள்; எத்தனை வருடங்கள் தினமும் அவர் உருவப் படத்துக்கு மாலை தொடுத்துப் போட்டிருப்பீர்கள். ஆனாலும் அந்தத் துயரத்திலும் எங்களுக்கு அன்பு காட்டி, அரவணைத்து தாயும் தந்தையுமாகி பொறுப்புடன் எங்களுக்கு நல்வழி காட்டினீர்கள் .

அப்பாவின் மறைவுக்குப் பின்பு நாம் மகிழ்ச்சியின் மறுபக்கத்தை அனுபவத்த போது அதிகாலையில் எழுந்து, வீட்டு வேலைகளில் உங்களுக்கு உதவி, சந்தைக்குச் சென்று உங்களுடன் வயல், கடை எனப் பல இடங்களுக்கும் வழித் துணையாக வந்து, நாட்குறிப்பு, கணக்குவழக்கு எழுதுதல் என இளமையில் உங்களுடன் சேர்ந்து பெற்ற அனுபவங்கள் இன்று என்னை ஒரு பொறுப்புள்ள மனிதனாக்கியிருக்கின்றன .

அந்தக் கஷ்டமான காலகட்டத்தில், நீங்கள் கண்ணீர் மல்க “மக்காள், நீங்கள் நன்றாகப் படித்து நல்ல நிலைக்கு வந்தால் இன்று நம்மை ஒதுக்குபவர்கள் நம்மை நாடி வருவார்கள்” என்று சொன்னது என் கண் முன்னே நிற்கிறது. அது எவ்வளவு தூரம் உண்மையென்பது இப்போது புரிகிறது.

நான் O/L பரீட்சையில் நற்பேறு பெற்று கல்லடி பள்ளிக்கு வந்து உங்களிடம் சொன்னபோது, கட்டியணைத்து உங்கள் பள்ளி அதிபர், ஆசிரியரிடம் சொல்லி மகிழ்ந்ததையும், நான் பொறியியலாளரானவுடன், வீட்டுக்கு வந்தவர்களிடமெல்லாம் “என் கடைக்குட்டி Engineer” என வாயாரப் புகழ்ந்ததையும் எப்படியும்மா மறப்பேன்?

கலாசாலை விடுமுறைக் காலத்தில் ஒரு தடவை சந்தைக்குச் சென்று வரும் வழியில் அங்கு நடந்த படுகொலைகளில் நான் மாட்டிக்கொண்டு, மாற்றுப் பெயர் சொல்லித் தப்பி வந்த போது வாசலில் நீங்கள் அழுது கொண்டு நின்றதையும், இரவு வேளைகளில் ஆர்மியின் சுற்றி வளைப்பு, வீட்டுச் சோதனை என நான் பயந்த போது “நான் விழித்திருக்கிறேன், நீ தூங்கு” என்று எனைப் பாதுகாத்ததையும் எண்ணும் போது உங்கள் அன்பின் ஆழம் புலப்படுகிறது.

ஒரு கால கட்டத்தில் நான் குறிக்கோள் எதுவுமின்றி அலைந்த போது, அன்பாக, அமைதியாக பலரையும், குறிப்பாக அண்ணாச்சி, குஞ்சுத்தம்பி, சிவக்குமர், நவம் அண்ணன் போன்ற சிவில் எஞ்சினியர்களைப் பெருமையாக உதாரணம் காட்டி என்னை நல்வழிப் படுத்தியது இன்று என் மனதில் பசுமரத்தாணி போல் இருக்கிறது.

நினைப்பதெல்லாம் நடப்பதில்லையென நான் உணர்ந்த போதும், தனியாக எம்மண வாழ்வுப் பயணம் தொடங்கிய போதும், நாடுவிட்டு நாங்கள் சிங்கப்பூருக்கு குடிபெயர்ந்த போதும் வாரம் தவறாமல் தொடர்பு கொண்டு கூறிய ஆறுதல் வார்த்தைகளுக்கு எதுவும் ஈடாகுமா? அன்பு மகள் சுருதி பிறந்த போது உடனிருந்து உதவியதையும் சுருதியைப் பறிகொடுத்து கதிகலங்கி நின்ற போது கனிவுடனே தேற்றியதையும் வாழ்வுள்ள வரை மறக்க முடியுமா அம்மா?

உங்கள் தள்ளாத வயதிலும் நாம் அங்கு விடுமுறையில் வரும் போதெல்லாம் அன்புடனும் ஆசையுடனும் வரவேற்று, சங்கிற், நவநின்றை அரவணைத்து உச்சி முகர்ந்து எமக்குப் பிடித்ததைச் சமைத்து, செலவுக்குப் பணம் தந்து

உபசரித்ததை என்றுமே மறக்க முடியாது. நீங்கள் றஜனியை ‘மகளே’ என அன்புடன் அழைத்ததையும், றஜனியை மட்டுமல்ல மற்ற மருமக்களையும் மகள் களாகவே நடத்தியதையும் உங்களுடன் பழகிய அனைவரும் அறிவர்.

உங்களின் எண்பதாம் ஆண்டு பிறந்த நாள் விழாவும், 2005 ம் ஆண்டு 29 வருடங்களுக்குப் பிறகு நாமெல்லாம் ஒன்று கூடியதும் என் உயிருள்ள வரை என் மனதை குளிரவைக்கும் இனிய நினைவுகள் .

உங்கள் உறுதியான, வெளிப்படையான பேச்சும், செயலும், கடைசி வரையாருக்கும் பாரமாகவும் இருக்கக் கூடாது என்ற உறுதியான கொள்கையும் அப்படியே வாழ்ந்து மங்களமாய் மறைந்ததுவும் என் மனதில் உங்களைப் பற்றிய உறுதியான நினைவுகள் .

அம்மா, 44 வருடங்களாக என்னை வழிகாட்டிய உங்கள் அன்பும், பண்பும், அறிவுரைகளும், நினைவுகளும், ஆசியும் இனி வரும் காலமெல்லாம் என்னையும் என் குடும்பத்தையும் தொடர வேண்டும். நான் என்றென்றும் உங்கள் அன்பு மகனாக வாழ இறைவன் அருள் வேண்டும்

நீங்கள் எப்போதும் எங்கள் இதயத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் .

செல்ல மகன்

சிங்கப்பூர்

குட்டி (சத்தியேந்திரா)